

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **P. M.**, narozená dne X
státní příslušnost: Ruská federace
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2025, č. j. OAM-1605/ZA-ZA11-BA06-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2025, č. j. OAM-1605/ZA-ZA11-BA06-2024, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně v žalobě shrnula důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR“). Žalobkyně je v české společnosti hluboce integrována, mluví plynule česky, vede zde veškerý svůj osobní život, bojuje s psychickými problémy, s kterými by si v Rusku jen těžko poradila. Odmítá vrátit se do Ruska, neboť nesouhlasí s agresí, kterou putinovský režim rozpoutal jak navenek vůči Ukrajině, tak i uvnitř v ruské společnosti, tedy vůči svým občanům. Žalobkyně nesouhlasí s kroky ruské vlády a ze země na protest a z důvodu nesouhlasu s válkou odešla do ČR, neboť zde předtím studovala. Nedokáže si představit žít v zemi s režimem, který uplatňuje Putin. Odmítá žít v nesvobodě, ve společnosti, která většinově schvaluje vraždění Ukrajinců. Nedovede si představit, jak by mohla v Rusku žít, aniž by skončila ve vězení za odpor k válce, násilí vůči ženám, diskriminaci a útisku LGBT komunity. Sleduje z médií a od známých přes internet případy, kdy jsou liberálně smýšlející občané Ruska diskriminováni, vězněni, či dokonce zničeni. Současné Rusko považuje za tyranii, resp. diktaturu, která potírá a pošlapává základní lidská práva občanů (jakož i cizinců žijících na ruském území), nutí občany k podpoře agrese a válečných zločinů, legitimizuje korupci. Dalším důvodem, který znemožňuje (minimálně přechodně) návrat do Ruska je její špatný psychický stav. V důsledku liberálního smýšlení se žadatelka při zahájení ruské agrese rozešla i s rodinou (matkou), ruská společnost je pro ni nepochopitelná. Nedokázala by mlčet a skončila by tak jistě jako ostatní odpůrci režimu a nesvobody, ve vězení a jako oběti fyzického a psychického týrání. V kombinaci s jejími psychickými problémy by taková situace byla život ohrožující. Již před definitivním odchodem z Ruska nesouhlasila s tehdejší politikou vlády a Putina, proto také pobývala mnohem raději v ČR. V ČR (a také v Miláně v Itálii) se účastnila demonstrací proti Putinovi a jeho agresi. Také po příjezdu do ČR repostovala na sociálních sítích proti-putinovská hesla a příspěvky.
3. Žalobkyně žalovanému předložila aktuální zprávu Human Rights Watch obsahující relevantní informace. Žalovaný tuto informaci odmítl, nesrozumitelně uvedl, že „vyjádření nepoužil jako další samostatný podklad pro vydání rozhodnutí ve věci a přihlédl k němu pouze podpůrně.“ Základní žalobní námitkou žalobkyně je nedostatečně zjištěný skutkový stav v důsledku obstarání pouze zcela obecných informací, které nedostačují k řádnému zhodnocení azylově relevantních tvrzení žalobkyně. Správní orgán obsah zpráv hodnotil selektivně, pasáže, které svědčí ve prospěch obav žalobkyně, záměrně nevyužívá. Skutkový stav je zcela v rozporu se zkrácenými závěry správního orgánu.

4. Správní orgán opomněl, že žalobkyně opakovaně veřejně prohlašovala, že Rusko je agresor, razantním způsobem odsuzuje válku, pomáhala uprchlíkům z Ukrajiny, účastnila se shromáždění proti Putinovi a jeho válce. Žalobkyně taktéž zprostředkovávala pomoc a sdílela a sdílí protiválečné (a někdy i protiruské) příspěvky na sociálních sítích. Žalobkyně také opakovaně uvádí, že je obecně známo, že to, co je umístěno a zveřejněno na internetu, tam zůstane, úplné smazání není fakticky možné, jediné, k čemu dochází, je omezená míra zobrazení. Pro osoby, které jsou znalé v oblasti kybernetiky, je nalezení historie příspěvku a jeho skutečného původce záležitostí několika málo minut (přičemž je nesporné, že v oblasti kybernetických útoků, hackingu a získávání citlivých dat jsou ruské úřady v evropských státech velmi aktivní). V případě lustrace žalobkyně na území Ruské federace by takovou lustraci pravděpodobně prováděli pracovníci FSB. Aktivita žadatelky jsou v Ruské federaci postižitelné buď odnětím svobody až na 15 let ve věznici se zvýšenou ostrahou, nebo, alternativně, účastí jako vojáka ve válce proti Ukrajině (podle posledních zpráv jsou ženy stále ve větší míře za trest vysílány na frontu zabíjet Ukrajince).
5. Žalobkyně nesouhlasila ani s odůvodněním žalovaného, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podaná s přílišným zpožděním. V tomto ohledu žalovaný nezvažil, jakým způsobem se situace v Rusku vyvíjí a k jakým změnám došlo od doby, kdy žalobkyně posledně Rusko navštívila. Připouští, že ve vlasti doposud žádné ústrky nepocítila, ale to nepovažuje za relevantní, když rozhodování v azylových věcech musí zajistit ochranu před nebezpečím budoucím. Argumentaci žalovaného, že ji k podání žádosti vede pouze snaha o legalizaci jejího pobytu v ČR, označuje za nepřipadnou, když samotná podstata azylového řízení spočívá ve snaze žít na území ČR legálně s přiznaným statutem a ochranou.
6. Napadené rozhodnutí představuje i zásah do jejího práva na rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný trval na správnosti svého rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, dbal námitek žalobkyně a vycházel z podkladů s objektivními informacemi. Ve vyjádření shrnul tvrzení žalobkyně plynoucí z poskytnutí informací k žádosti týkající se její politické aktivity. Zdůraznil, že žalobkyně po celou dobu správního řízení žádnou z jí tvrzených politicky motivovaných aktivit nedoložila, přestože měla prostor tak učinit. Žalobkyně se zúčastnila pouze tří demonstrací proti válce na Ukrajině, i když jí nic nebránilo pokračovat v takové aktivitě i nadále. Žalovaný o politické aktivitě žalobkyně pochybuje i z toho důvodu, že žalobkyně už politicky aktivní není ani v online prostoru, když sama uvedla, že po ztrátě tabletu, a tedy přístupu ke svému starému instagramovému účtu, žádné protiruské příspěvky nesdílí.
8. Žalobkyně netvrdila žádné problémy s ruskými orgány, trestní stíhání její osoby, ani lustrace při překračování ruských hranic. V podání žádosti spatřuje žalovaný zneužití institutu mezinárodní ochrany, neboť v ČR žalobkyně dlouho před podáním žádosti žila a studovala, přičemž následně přišla o pobytové oprávnění a neměla možnost, jak ho získat jinou cestou. Žádost žalobkyně nepodala ihned po příjezdu do ČR a ani bezprostředně po začátku války na Ukrajině. Ztížení možnosti ruských občanů

a občanek získat pobytové oprávnění na území ČR po vpádu ruských vojsk na Ukrajinu není důvodem, pro který by zde žalobkyně mohla žádat mezinárodní ochranu.

9. K námitce žalobkyně, že jí hrozí při návratu do vlasti problémy v návaznosti na její vyjadřovaný nesouhlas se současnou ruskou vládou, uvedl žalovaný, že žádná z účastí na demonstracích nebyla zatím žalobkyni k újmě, žalobkyně svůj názor v Rusku veřejně nikdy neprojevovala a ani v ČR už od ztráty přístupu ke svému starému instagramovému účtu neprojevuje. Žalovaný měl za to, že v žalobě tvrzená míra politické exponovanosti žalobkyně nekoresponduje s jejím jednáním. Ze zjištěných skutečností nelze usuzovat, že žalobkyni hrozí ve vlasti azylově relevantní pronásledování a svým dosavadním jednáním žalobkyně ani nezavdala ruským orgánům záminku nějak blíže se konkrétně na její osobu zaměřit. Žalobkyně pouze domýšlí krajní scénáře pro případ návratu do domovské země a vydává své domněnky za skutečnost.
10. Námitky o porušení ustanovení čl. 8 Úmluvy shledal žalovaný nedůvodnými, odkázal na judikaturu, podle které právo na rodinný a soukromý život je relevantní pro řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoli podle zákona o azylu.

IV. Obsah správního spisu

11. Dne 29. 11. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 5. 12. 2024 poskytla údaje k žádosti, uvedla, že se narodila v Ruské federaci, jejíž je i státní příslušnicí, hovoří rusky. K politickému přesvědčení uvedla, že se v roce 2022 zúčastnila protestů proti válce na Ukrajině v ČR i v italském Miláně. Protiválečný postoj vyjadřovala i v online prostoru, když na svém instagramovém účtu sdílela příběhy kritické vůči válce a ruskému režimu. Jinou politickou aktivitu nevyvíjela, nebyla členkou žádné politické strany ani skupiny. Je svobodná a bezdětná. Od roku X studovala v ČR, Rusko navštívila v roce X a v roce X, strávila tam necelý měsíc. Z Ruska naposledy vycestovala dne X, ačkoli měla odlétat už den předchozí, ale kvůli ruské agresi byl let odložen a musela cestovat do ČR přes Milán, kde se zúčastnila protiválečného protestu. V minulosti disponovala jen českým vízem a v jiných státech o mezinárodní ochranu nikdy nežádala. Žalobkyně se cítí fyzicky zdravá, ale trpí psychickými potížemi. Nemůže spát, jíst, mívá panické záchvaty a sluchové a vizuální halucinace. Kvůli svým psychickým problémům už si volala i záchranou službu, která ji převezla do Vojenské nemocnice v Praze, kde dostala medikaci – olanzepin a respiridon. Bylo jí doporučeno, aby vyhledala pomoc psychiatra. Žalobkyně si psychiatricku našla, ale nikdy ji nenavštívila. Trestně stíhaná nikdy nebyla. Jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla, že zde pobývá od roku X, má ČR a českou kulturu ráda, studovala tu a studovat by chtěla i nadále. Do vlasti se vracet nechce, jelikož nesouhlasí s tím, co se tam děje, zejména s válkou na Ukrajině. Kdyby byla zpět v Rusku, vnímala by to jako podporu jeho režimu. Jiné důvody neuvedla.
12. Dne 5. 12. 2024 byl proveden také pohovor. Žalobkyně uvedla, že v ČR žije již několik let, studuje tu a má v plánu tak činit i v budoucnu, líbí se jí ČR, stejně jako její kultura. Do vlasti se kvůli svému nesouhlasu s tamějším režimem nechce vrátit, svoji přítomnost v zemi by vnímala jako podporu Ruska. Z rodinných příslušníků má v domovské zemi oba rodiče a pět sourozenců. Občas je s nimi v kontaktu přes Telegram. Když opouštěla Rusko, pohádala se se svou matkou a pak se spolu delší dobu nebavily. O situaci své rodiny proto podrobné zprávy nemá, ale není si vědoma, že by její členové čelili nějakým

problémům, žijí normálním životem. V ČR ani v jiné členské zemi Evropské unie žalobkyně příbuzné ani blízké osoby nemá. V domovské zemi nikdy nebyla trestně stíhána, neměla tam žádné problémy, odjížděla, když jí bylo 18 let. Žalobkyně znovu zdůraznila, že do Ruska se vrátit nechce. Musela by i tam vyvíjet nějakou aktivitu, aby se lidé probudili. A pokud by takovou aktivitu vyvíjela, určitě by šla do vězení. K aktivitě na sociální síti Instagram sdělila, že po začátku války na Ukrajině začala repostovat příspěvky, které popíraly, že dění na Ukrajině je pouhou speciální operací. Uvedla, že by měla být schopna tyto příspěvky dohledat, ale není si jistá, neboť již nemá k dispozici tablet, ze kterého ke svému účtu měla přístup. V současné době už používá jiný instagramový profil. Původní účet měla pod přezdívkou, kterou si již nevybaví. Vzpomněla si ale na spolubydlící, která by jí mohla pomoci příspěvky na starém účtu vyhledat. Už je to asi rok, co ztratila tablet a má nový instagramový profil, na kterém již žádnou politickou aktivitu nevyvíjí, žádné příspěvky týkající se ruské politiky nesdílí. Osobně se zúčastnila asi tří demonstrací, jedné v Miláně a dvou v Praze. Byla pouze řadovou účastnicí, neměla žádný proslov. Na otázku, proč žádost o mezinárodní ochranu podala až 29. 11. 2024, ačkoli již od 1. 10. 2024 musela vědět, že je na území ČR neoprávněně, odpověděla, že jí bylo zle, neměla sílu to dříve vyřešit. Následně se obrátila na právníka. Ve Vojenské nemocnici byla hospitalizována před dvěma měsíci předcházejícími pohovoru asi na čtyři dny, přičemž podepsala negativní revers a šla domů. Při překračování hranic Ruska se s komplikacemi nesetkala. Žádné další skutečnosti uvést nechtěla. Sdělila ale, že má v úmyslu během správního řízení žalovanému poskytnout podklady, a to konkrétně screenshoty z bývalého instagramového účtu a lékařské zprávy.

13. Žalovaný do správního spisu jako podklad pro rozhodnutí založil Informaci OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 8. 7. 2024 (dále jen „Informace OAMP o situaci navrátilců do Ruska“) a Informaci OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 8. 7. 2024 (dále jen „Informace OAMP o politické situaci v Rusku“).
14. Informace OAMP o situaci navrátilců do Ruska říká, že v roce 2023 občané Ruska uskutečnili přes 27 milionů cest do zahraničí, informace o počtu navrátilců Rusko nezveřejňuje. Předpokládá se ale, že většina z uvedeného počtu se do Ruska mohla vrátit bez problémů. Největším problémům s vycestováním čelí obecně aktivisté opouštějící zemi s jednosměrnou letenkou, a také pracovníci v oblasti IT. Zatčení osoby bezprostředně po návratu do Ruska je spíše výjimečné, ale i takové případy jsou známy. Co se týče samotného průběhu návratu, na hranicích se Rusové mohou setkat se seznamy tzv. strážní kontroly, kde jsou vedena jména a další osobní informace aktivistů a opozičních politiků, stejně tak hledaných osob (např. odsouzených v nepřítomnosti nebo v pátrání). Seznam hledaných osob je veřejně dostupný na internetu za předpokladu, že je vyhledáván z ruské IP adresy. Navrátilci občané, kteří nejsou jako aktivisté známí, nečelí zvýšeným systematickým kontrolám bezprostředně na hranicích ani následně na území. Případy nahodilé kontroly či dotazování však byly na hranicích zaznamenány, ačkoli žádné následné komplikace nebyly hlášeny. Při těchto dodatečných dotazováních padají i otázky na víza v cestovním pasu, povolení k pobytu nebo občanství v západních zemích. Někteří se setkali s dotazníkem ke vztahu k Ukrajině a probíhající válce. Dotazníková praxe se měla týkat především Rusů s dvojím občanstvím. Rodiny aktivistů, novinářů apod., kteří odešli po 24. 2. 2022,

mohou čelit bližší pozornosti ze strany ruských úřadů. Pokud se jedná o způsob, jakým stát kontroluje vystupování navrátilců v online prostoru, tak tento se neliší od přístupu k běžným občanům Ruska. Ruské orgány nemají dostatečnou kapacitu na to, aby kriminalizovaly každý protiválečný příspěvek na sociálních sítích. U osob, které nejsou obecně známy, stíhání často bývá iniciováno až vnějším podnětem, např. nahlášením. Počet perzekvovaných osob za vyjadřování protiválečných postojů se měl od roku 2023 snížit. Na druhé straně ale platí, že protiválečná rétorika na sítích je stíhána daleko častěji než účast na fyzických protestech. Potrestána může být i digitální aktivita několik let stará, přičemž specificky u kategorií jako jsou aktivisté a novináři mají mít bezpečnostní složky jejich příspěvky a komentáře údajně uloženy. Neexistuje databáze shrnující represe vůči navrátilcům, ale v druhé polovině roku 2024 došlo k odsouzení nebo trestnímu stíhání u tří osob, jednalo se o politika a o dva občany USA, kteří měli sdílet závadné příspěvky na sítích a darovat peníze na pomoc Ukrajině. Kontroly telefonů se dějí, ale způsob provedení kontroly se liší podle hraničního přechodu. Někde pro skenování obsahu telefonu mají sofistikovanou technologii, jinde ručně příslušníci bezpečnostních složek projíždí konverzace v chatu podle klíčového slova. Zároveň na velkých hraničních přechodech často není prostor kontrolu mobilního zařízení provést, a to včetně mezinárodních letišť. K přísnějším kontrolám dochází na pozemních hraničních přechodech ze států Evropské unie.

15. Informace OAMP o politické situaci v Rusku se věnuje politickému zřízení a posledním volbám v Rusku. Dále zmiňuje lidskoprávní situaci v zemi, kde existují detailně zdokumentované případy mučení a špatného zacházení ze strany státních orgánů, které si takovými postupy i vynucují přiznání v ruských věznicích. Oběti mučení často bývají protiváleční a lidskoprávní aktivisté, náboženské a sexuální menšiny apod. Ruské zákony připouští trest smrti, jehož obnova výkonů se diskutuje od března 2024. Zpráva dále hovoří o možnostech občanů cestovat a o azylovém systému. Částečně zpráva rozebírá i ruskou anexi Krymu v roce 2014, invazi na Ukrajinu v roce 2022 a další vojenská zapojení Ruska ve světových vojenských konfliktech.
16. Dne 9. 1. 2025 proběhlo seznámení právního zástupce žalobkyně s podklady ve správním spise.
17. Žalobkyně se prostřednictvím svého právního zástupce dne 24. 1. 2025 vyjádřila k dosavadnímu řízení. Žalobkyně nesouhlasí s ruskou agresí a do země se vrátit nechce. Svůj nesouhlas s ruským režimem dávala najevo i při demonstracích. Celá situace jí způsobila psychické problémy a dle jejích informací není v tomto ohledu náležitá zdravotní péče v domovské zemi dostupná. Zároveň by jako protiválečná aktivistka v Rusku byla vystavena nesvobodě, věznění a potenciálně i mučení nebo smrti. Žalobkyně ve svém vyjádření také poukázala na skutečnost, že ačkoli žalovanému dne 5. 12. 2025 udělila souhlas k seznámení se s její zdravotní dokumentací a příp. k pořízení kopií, žalovaný tuto neobstaral a ani do ní nenahlížel. Z podkladu Informace OAMP o situaci navrátilců do Ruska vyplývá, že největším problémům po návratu do Ruska čelí obecně aktivisté. Zároveň se ale ze zprávy podává, že ruští občané, kteří nejsou jako aktivisté známi, nečelí systematickým kontrolám, přestože zpráva existenci jejich výslechů na hranicích po návratu nevylučuje. Zpráva také potvrzuje stíhání za online protiválečnou aktivitu, která je často trestána přísněji než účast na fyzických protestech. V boji proti takovým aktivitám se ze strany ruských orgánů jedná o zvůli, které se jednotlivci jen těžko odporuje. Režim své občany následně zbije, nezákonně vězní nebo

týrá. Předmětná zpráva OAMP dle žalobkyně neobsahuje dostatečné a relevantní informace pro zhodnocení její žádosti. Co se týče Informace OAMP o politické situaci v Rusku, tato je příliš faktografická a na posouzení případu žalobkyně se vůbec nevztahuje. Vzhledem k nedostatečnosti podkladů obstaraných žalovaným navrhla žalobkyně provést jako důkaz článek Human Rights Watch ze dne 11. 1. 2024, který se detailně zabývá rizikem, kterému by žalobkyně v případě návratu domů mohla čelit.

18. Článek navrhovaný žalobkyní od HRW s názvem Russia: New Heights on Repression, No Space For Dissent, Opposition Pushed Into Exile or Behind Bars uveřejněný pod odkazem <https://www.hrw.org/news/2024/01/11/russia-new-heights-repression> je ze dne 11. 1. 2024 a týká se represí v Ruské federaci. Článek je ve správním spisu přiložen v originálním anglickém znění, soud opatřil strojový překlad textu. Z článku plyne, že Kreml se snaží vymýtit jakoukoli formu veřejné kritiky své politiky a šíří homofobní a xenofobní narativy. Rusko také přijímá legislativní změny týkající se zahraničních vlivů a nežádoucích osob, válečné cenzury a umlčování osob, které jsou kritické vůči politické garnituře. Těmito osobami se myslí především opoziční vůdci, aktivisté, nezávislí novináři a obhájci lidských práv. Ruské úřady také násilně přerušily činnost hned několika lidskoprávních organizací působících v zemi a dalších skupin bez sídla v Rusku, přičemž Rusům s nimi spolupracujícím hrozí trestní stíhání a uvěznění. Rusko dále intenzivně potírá šíření „falešných informací“ o ruských ozbrojených silách a zakročuje proti osobám, které se vyjadřují pro mír na Ukrajině. Podle lidskoprávní organizace OVD-Info bylo k listopadu 2023 odsouzeno nejméně 77 osob za „falešné informace“ a 52 za diskreditaci. Mezi těmito osobami byli i lidé bez aktivistické minulosti. Úřady také stále častěji stíhají občany na základě vyfabulovaných obvinění z vlastizrady, důvěrné spolupráce se zahraničím a špionáže. V první polovině roku 2023 pak mělo být zahájeno více trestních stíhání za vlastizradu než za celý rok 2022. Ruské úřady nadále podrobují uvězněné aktivisty opakovanému a dlouhodobému umístění v disciplinárních celách, aniž by braly ohled na rizika pro osoby se zdravotními problémy. Na mírový protiválečný aktivismus může také nově být nahlíženo jako na extremismus, za který taktéž hrozí trestní stíhání. Režim aktivně potírá jakoukoli svobodnou občanskou společnost.
19. Ve spise je dále založen úřední záznam pořízený Policií České republiky ze dne 13. 2. 2025, který dokládá, že žalobkyně v současné době nedisponuje svým ruským cestovním pasem ani průkazem žadatele o mezinárodní ochranu, neboť tyto na blíže nezjištěném místě v Praze ztratila.
20. Žalovaný dne 13. 6. 2025 vydal napadené rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.
21. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul, že žalobkyní tvrzená politická aktivita je jen velmi omezená, neboť se účastnila pouze třech demonstrací proti válce na Ukrajině, které se konaly mimo území Ruska, kde nikdy svůj politický názor veřejně neuváděla. Dále její politická aktivita měla spočívat v repostování příspěvků na sociální síti Instagram, přičemž v rámci této sociální sítě už ani v současné době dle svých slov politicky aktivní není. Žalovaný dále argumentoval, že i kdyby se takové úsilí žalobkyně dalo považovat za dostatečně politicky angažované, nepředložila pro něj žádný důkaz, ačkoli sama výslovně uvedla, že tak učiní, měla k tomu i dost času a prostoru. Z tohoto důvodu považuje žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany za zneužití tohoto institutu. Důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu proto

neshledal. K § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný argumentoval, že žalobkyně neuvedla nic, co by nasvědčovalo tomu, že je pronásledovaná z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Důvod žalobkyně pro opuštění své domovské země bylo studium, nikoli obavy z pronásledování. Žalovaný také v odůvodnění poukázal na skutečnost, že žalobkyně o mezinárodní ochranu žádala až po uplynutí platnosti jejího dlouhodobého pobytu za účelem studia, nikoli bezprostředně poté, co přijela na území ČR nebo poté, co Rusko zahájilo invazi na Ukrajinu. Zároveň žalovaný konstatoval, že politické aktivity žalobkyně ji neřadí mezi významné aktivistky, není důvod aby se stala terčem zájmu ruských orgánů. Žalovaný dále zvážil i okolnosti podstatné pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k § 14 zákona o azylu zvážil žalovaný i zdravotní komplikace žalobkyně týkající se jejího psychického stavu. Shledal, že zdravotní stav žalobkyně nemůže být natolik vážný, když sama dobrovolně žádala o propuštění z léčení a nedbala rad ošetřujícího lékaře, aby vyhledala specialistu. Zároveň žalobkynin stav nevyžaduje takový druh péče, který by byl dostupný výhradně na území ČR nebo výrazně finančně dostupnější právě v ČR. Rovněž psychické potíže žalobkyně neuvedla jako důvod pro podání své žádosti. Jelikož žalobkyni předmětné potíže neohrožují na životě, důvody pro udělení humanitárního azylu žalovaný nezjistil. Co se týče doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že trest smrti je dlouhodobě nevykonáván, poslední poprava proběhla před více než 20 lety, žalobkyně žádné obavy z uložení trestu smrti nevyjádřila. K obavám žalobkyně z mučení nebo nelidského či ponižujícího jednání nebo trestu žalovaný uvedl, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva nedosahuje pouhá možnost špatného zacházení závažnosti porušení čl. 3 Úmluvy. Aby se trest dal považovat za zakázaný ve smyslu téhož článku, musel by být ponižující či pokořující v tom smyslu, že by dosahoval mimořádné úrovně. Pro udělení doplňkové ochrany je také nezbytné, aby takové nebezpečí bylo reálné a bezprostředně hrozící. Nepostačí, pokud takové nebezpečí vůbec nastat nemusí nebo je-li závislé na okolnostech, které nelze předjímat. Žalobkyně o žádných potížích se státními orgány nehovořila, žádným zvláštním problémům ve své vlasti nečelila a rovněž nikdy nebyla trestně stíhána. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně měla svůj pobyt na území ČR legalizovat jedním z institutů k tomu určených, nikoli zneužitím mezinárodní ochrany. Žalovaný zvážil i otázku, zda žalobkyně v případě návratu do Ruska nemůže být vážně ohrožena na životě nebo důstojnosti jako oběť mezinárodního konfliktu. Ačkoli je Rusko přímým aktérem války na Ukrajině, konflikt se na jeho území ještě nerozšířil. Dochází jen k omezenému počtu případů, kdy je bezpečnostní situace v Rusku ojedinělými incidenty narušena. Toto se ale týká oblastí Ruské federace ležících v blízkosti hranice s Ukrajinou. Žalobkyně pochází z Permu, který se nachází daleko od těchto oblastí, proto tímto konfliktem ani hypoteticky není ohrožena. Ani doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu nebyla udělena.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

23. Podle § 12 zákona o azylu: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
24. Žalobkyně jako základní žalobní námitku uvedla nedostatečné zjištění skutkového stavu. Žalovaný nevzal v potaz článek od Human Rights Watch, který detailněji popisuje rizika, která žalobkyni v domovské zemi hrozí, žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí, k podkladům přistupoval selektivně a opomenul skutkové okolnosti tvrzené žalobkyní.
25. Předně se soud zabýval námitkou nezohlednění článku předloženého žalobkyní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že se s obsahem zprávy seznámil, ale tato neobsahuje žádné nové relevantní skutečnosti pro meritorní posouzení žádosti, které by svědčily o pronásledování nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Žalovaný uvedl, že k podkladu přihlédl při svém rozhodování podpůrně.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze bezpochyby dovodit, že správní orgán vzal informace z tohoto článku v potaz při svém rozhodování, nicméně neshledal jej pro případ žalobkyně relevantní a odůvodnil z jakých důvodů .
27. Soud považuje za správný závěr žalovaného, že článek neobsahuje žádné zásadní informace, které by rozporovaly nebo zásadním způsobem doplňovaly informace o poměrech v Rusku. Z článku plyne, že ruská vláda se snaží vymýtit jakoukoli formu veřejné kritiky své politiky a šíří homofobní a xenofobní narativy. Rusko také stále častěji zakročuje proti zahraničním vlivům a nežádoucím osobám jako jsou aktivisté, novináři a ochránci lidských práv, cenzuruje hlasy kritické k válce na Ukrajině, stejně tak jako válečné zpravodajství. Rusko začalo trestně stíhat vedle vlastizrady i šíření „falešných informací“ o ruských ozbrojených silách a zakročuje proti osobám, které se veřejně vyjadřují pro mír na Ukrajině. Mezi těmito osobami byli vedle prominentních opozičních politiků i lidé bez aktivistické minulosti. Nově na mírový protiválečný aktivismus může být nahlíženo jako na extremismus, za který taktéž hrozí trestní stíhání. Režim potírá svobodnou občanskou společnost.
28. Situace v Rusku vykreslovaná článkem v zásadě odpovídá tomu, jak ji popisují Informace OAMP založené ve spisu žalovaným. O umlčování opozičních hlasů, boji proti aktivistům a o trestních stíháních z důvodu šíření protirežimních sdělení („falešných zpráv“) na internetu rovněž Informace OAMP hovoří. Okolnost, že mezi osobami odsouzenými za veřejnou podporu míru na Ukrajině nebo šíření „falešných zpráv“ byly i osoby bez aktivistické minulosti, sice ze zpráv OAMP neplyne, ale tato nemá na celkové posouzení žádosti žalobkyně žádný vliv. A to nejen z důvodu, že se soudu nejeví pravděpodobné, že žalobkyně bude v Rusku proti režimu vystupovat (srov. argumentace v dalších bodech rozsudku), ale i proto, že „osoby bez aktivistické minulosti“ je velmi široká skupina lidí. Článek přitom podrobnosti neuvádí, a není proto zřejmé, zda tyto osoby neměly společný jiný znak, který způsobil zájem ruských orgánů o ně. Ani tento článek nevede k jinému závěru při posouzení žádosti žalobkyně. Nadto sama žalobkyně na str. 5 žaloby cituje úryvek z článku, který potvrzuje to, co sdělují i Informace OAMP. Tedy že ruský režim uvěznjuje, tj. drakonicky zakročuje zejm. proti těm, kteří jsou

blasitými kritiky. Stejně jako žalobkyně není známou aktivistkou podle Informací OAMP, není ani hlasitou kritičkou podle článku Human Rights Watch.

29. Žalobkyně měla dále za to, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav i z toho důvodu, že nereagoval na její námitky ve vyjádření ze dne 24. 1. 2025. Žalovaný výstižně v napadeném rozhodnutí shrnul, že ve vyjádření žalobkyně pouze polemizuje s obsahem některých podkladů a vytrhává jednotlivé informace z kontextu Informací OAMP tak, aby se hodily do její argumentace. V žalobě žalobkyně ani neuvádí, proč jsou tyto informace rozporné se skutečným stavem v zemi původu.
30. Žalobkyně nejprve vyzdvihla informaci, že největším problémům při návratu do Ruska čelí obecně aktivisté. K tomu soud uvádí, že k takovému závěru jednoznačně došel i žalovaný v napadeném rozhodnutí a ve vztahu k aktivistickým aktivitám žalobkyně tuto skutečnost vzal v potaz. Dále zdůrazňovala informaci, že osoby, které nejsou známé jako aktivisté či novináři, nečelí systematickým kontrolám, ale že hraniční kontroly nelze vyloučit. Zpráva dle žalobkyně také potvrzuje, že trestní stíhání za online protiválečnou aktivitu je častější než stíhání za veřejný protest. S těmito informací žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž pracuje, není proto zřejmé, co je na takovém postupu v očích žalobkyně nesprávné. Žalobkyně tvrdila, že Informace OAMP neobsahují relevantní a dostatečné informace k posouzení její azylové věci. Jak je ale shrnuto výše, článek Human Rights Watch předložený žalobkyní je svým obsahem téměř totožný a o situaci v Rusku vypovídá stejně jako Informace OAMP. Považuje-li žalobkyně podklady opatřené žalovaným za irrelevantní, jeví se soudu jako protichůdné, aby se během správního řízení dožadovala doplnění článku do spisu, když tento obsahuje téměř totožné informace jako podklady žalovaného. Námitku irelevance a nedostatečnosti podkladů ve spise nepovažuje soud z těchto důvodů za opodstatněnou.
31. Žalobkyně se dále domnívala, že žalovaný přistupoval k informacím v podkladech ve správním spise selektivně, když pasáže, které svědčily v její prospěch záměrně nevyužíval. Omezila se však na pouhé konstatování, že výběr informací z podkladů je zkreslený. Neuvedla, které informace svědčící v její prospěch má za relevantní ve vztahu k posouzení svého případu, přičemž tyto měl žalovaný záměrně opomenout vyhodnotit. Neuvedla též, které pasáže z Informací OAMP citované v napadeném rozhodnutí jsou jednostranné a nevyvážené. Soud selektivitu ve vztahu k informacím, o něž žalovaný své závěry opřel, neshledal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil obě zprávy OAMP jako celek a vyšel z poznatků, které byly k té které argumentaci podstatné. Žalovaný při rozhodování dostal požadavku ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
32. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný na jedné straně nerozporoval její azylový příběh, tedy politickou aktivitu na sociálních sítích a účast na demonstracích, ale na druhé konstatoval, že nezjistil žádnou politickou aktivitu, pro kterou by mohla být pronásledována. Taková úvaha dle žalobkyně značí nelogičnost postupu žalovaného při odůvodňování a zakládá vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná.
33. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí vyjádřil závěr, že žalobkyně „*neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována*“. Soud se domnívá, že právě tuto větu měla žalobkyně v úmyslu citovat i na str. 4 její žaloby, aby podpořila svůj

argument o vnitřní rozpornosti rozhodnutí. Ačkoli však prezentuje tento úryvek v žalobě jako přímou citaci, je to právě slovo *vlast*, které v žalobní verzi schází. Soud má za to, že žalovaný v této části napadeného rozhodnutí nemínil učinit závěr, který mu podsouvá žalobkyně. Tedy že žalobkyně neměla vyvíjet vůbec žádnou politickou aktivitu. Žalovaný pouze konstatoval, že ji nevyvíjela ve své vlasti, tj. Ruské federaci. Takový závěr má zcela jistě oporu ve spise, z tvrzení žalobkyně je patrné, že veškeré politické názory veřejně vyjadřovala pouze v ČR a částečně v Itálii. Námitka žalobkyně o vnitřní rozpornosti v tomto ohledu proto neobstojí, když si žalovaný v rozhodnutí neprotiřečí. Že žalobkyně v Rusku nebyla politicky aktivní je zřejmé ze správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

34. Žalobkyně vznesla i obecnější námitku, že žalovaný nedostatečným způsobem vzal v úvahu její politický aktivismus – protirežimní příspěvky v online prostoru, veřejný projev nesouhlasu s válkou na demonstracích a její pomoc ukrajinským uprchlíkům.
35. Předně soud konstatuje, že o pomoci ukrajinským uprchlíkům žalobkyně hovoří prvně až v žalobě, žalovaný proto nepochybil, když tuto její aktivitu žádným způsobem v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Z textu žaloby ani neplyne, že by se na dobročinných nebo obdobných akcích měla žalobkyně začít angažovat až po vydání napadeného rozhodnutí. Pro takový závěr svědčí i použití minulého času, tedy že žalobkyně uvedla, že pomáhala ukrajinským uprchlíkům, nikoli že jim pomáhá v současné době. Tedy až v řízení před soudem žalobkyně tvrdí skutečnosti, o kterých mohla vědět již v průběhu správního řízení. Takový postup tak není v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, konstatoval, že: *„žadatel o mezinárodní ochranu má však též primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. (...) Neuvedli stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.“* Zároveň se v případě žalobkyně neuplatní žádný z důvodů ospravedlňujících neuvedení takového tvrzení, jako např. nekonání osobního pohovoru, žadatelovo nepochopení relevance takové skutečnosti, trauma nebo stud (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Lze dodat, že tuto činnost žalobkyně nedokládá, zároveň netvrdí, jaké nebezpečí jí v této souvislosti hrozí, toto obecné žalobní tvrzení nezpochybňuje správnost závěru žalovaného.
36. Co se týče aktivity žalobkyně v digitálním prostoru spočívající v repostování protiválečných a protirežimních příspěvků, shrnuje soud tyto relevantní skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobkyně sdělila, že skrze sociální síť Instagram sdílela po začátku války na Ukrajině příspěvky, které popíraly, že dění na Ukrajině je pouhou speciální operací. Dále uvedla, že už nemá k dispozici tablet, který jí umožňoval přístup k instagramovému profilu, který kolem roku 2022 používala. Na starém profilu vystupovala pod uživatelským jménem, na které již není schopná si vzpomenout. V současné době už tento nevyužívá a založila si profil nový, na kterém žádné politicky zabarvené příspěvky nesdílí.
37. Pokud žalobkyně uváděla, že dříve sdílela příspěvky pod přezdívkou, kterou si již nevybavuje, žalovanému přislíbila dodat screeny z původního Instagramu, které nedodala, žalovaný nemohl posoudit, jakou digitální stopu žalobkyně zanechala, zda je

tato stopa spojitelná s osobou žalobkyně a zda by byla dohledatelná pro ruské orgány. Nemohl posoudit ani obsah sdílených příspěvků.

38. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že protiválečné příspěvky stále sdílí, toto soud hodnotí jako naprosto obecné a nedoložené tvrzení, v rozporu s informacemi, které poskytla správním orgánům ve správním řízení. Soud nevylučuje, že k tomu může docházet, ale tato informace bez tvrzení bližších okolností a bez jejich doložení nemůže nic změnit na hodnocení azylového příběhu žalobkyně.
39. Ze správního spisu také vyplývá, že žalobkyně byla řadovou účastnicí na maximálně jednotkách demonstrací v Praze a v italském Miláně proti ruské invazi na Ukrajinu, bez aktivnější role v protestu (jako např. přednesení řeči, organizátorství apod.). Takovou činnost, a to i ve spojení s tvrzeným sdílením pár cizích příspěvků osvětlujících válečnou situaci na Ukrajině, nepovažuje soud za takový politický aktivismus, který zprávy OAMP vnímají jako automaticky přitahující k dané osobě více pozornosti ruských orgánů než k běžným občanům. Z Informací OAMP totiž vyplývá, že téměř ve všech oblastech, v kterých ruští občané mohou čelit komplikacím nebo špatnému zacházení ze strany státních orgánů, jsou to právě alespoň regionálně známí aktivisté, kteří jsou v hledáčku zájmu státu a Rusko ve vztahu k nim přistupuje drakoničtěji. Např. na zájmových seznamech strážní kontroly používaných na ruských hranicích jsou osobní informace aktivistů a opozičních politiků, nikoli všech osob dlouhodobě žijících v zahraničí (správní spis č. I. 32), na druhé straně je ze zprávy patrné, že osoby, které ve známost jako aktivisté nevešly, systematickým kontrolám nečelí. Zpráva hovoří i možných potížích pro členy rodin aktivistů a novinářů, kteří zemi opustili po 24. 2. 2022 (č. I. 31). Žalobkyně Rusko opustila už v roce X, její jméno nemůže být s aktivismem proti režimu veřejně vůbec spojováno a výslovně uvedla, že její rodina vede v Rusku normální život. Dále mají mít ruské bezpečnostní složky specificky u kategorií osob jako aktivisté a novináři uložené jejich staré internetové příspěvky a komentáře (č. I. 31). I zde platí, že takové ukládání dat se běžných občanů netýká.
40. Soud si je vědom, že zpráva zmiňuje i skutečnost, že dochází daleko častěji ke kriminalizaci vedení protiválečné rétoriky na sítích než k postihům fyzické účasti na demonstracích, přičemž potrestána může být i digitální aktivita několik let stará. Tato informace se netýká pouze politických aktivistů či novinářů. Nicméně za předpokladu, že žalobkynino mobilní zařízení bude při překračování hranice prohledáno (jakkoli lze polemizovat s tím, jak je tento scénář pravděpodobný, vzhledem k nenápadnosti politické aktivity žalobkyně), nelze předpokládat, že příslušníci bezpečnostních složek z pohledu Ruska závadný obsah najdou. Žalobkyně tvrdila, že na svém novém telefonu již ke starému instagramovému účtu, ze kterého protirežimní posty sdílela, přístup nemá a skrze svůj nový účet politicky aktivní na sítích není. Nelze uvažovat ani o eventualitě, že žalobkyně figuruje na tzv. seznamech strážní kontroly nebo že její online aktivitu ruské složky monitorují dlouhodobě a staré žalobkyní repostované příspěvky mají uložené, protože není ani známou aktivistkou ani novinářkou. A v neposlední řadě, i pokud by bývalý politicky aktivní profil žalobkyně na Instagramu byl v hledáčku státních orgánů a tento byl monitorován, žalobkyně uvedla, že na něm vystupovala pod přezdívkou, na kterou si sama nemůže vzpomenout. Lze tak rozumně předpokládat, že tento profil byl do určité míry anonymní a jen těžko spojitelný s osobou žalobkyně.
41. Soud shrnuje výše uvedenou argumentaci tak, že žalobkyní tvrzená politická aktivita je spíše zdrženlivá a nenápadná. Její jméno nikdy v žádných kruzích nevešlo ve známost

jako jméno aktivistky, přičemž ona sama ani nikdy protiválečné příspěvky autorsky nevytvářela, jen sdílela cizí (a to ještě jen po vypuknutí války), na demonstracích byla třikrát v roce 2022, nebyla řečníkem ani organizátorem, nevystupovala takovým způsobem, aby pro ruské státní orgány bylo snadné rozpoznat její osobu. Většinově je přísnější přístup k ruským občanům vázán na to, že jsou buď aktivisty nebo novináři. Běžní občané se z tvrdšími kontrolami nebo špatným zacházením téměř nesetkávají. Nelze proto přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný nezvažil to, že opakovaně veřejně prohlašovala, že je Rusko agresor, že razantním způsobem odsuzuje ruskou invazi a že je aktivní v online prostoru. Všechny aktivity vyplývající ze spisu vzal žalovaný ve svém rozhodování v potaz a ke každé poskytl úvahu týkající se toho, proč nemohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Současně se žalovaný vypořádal i s tím, do jaké míry žalobkyně pro svou aktivitu může představovat terč zájmu ruských úřadů. V těchto úvahách nepochybil a soud se ztotožňuje s jeho argumentací.

42. Vzhledem k všemu výše uvedenému ve spojení s judikaturním závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36: „[v] rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112),“ má soud za to, že se v případě žalobkyně nejví pravděpodobně, že bude po svém návratu do země pronásledována. Není aktivistkou ani novinářkou, její aktivita na sociálních sítích je nejen těžko dohledatelná, ale i do jisté míry anonymní a s účastí na demonstracích je její jméno nespojitelné. Ze všech podkladů, i těch navrhovaných žalobkyní, se podává, že hlavním terčem represí ruského režimu jsou známé politicky angažované osoby a novináři. Žalobkyně je z pohledu ruského režimu běžnou občankou.
43. V souvislosti s žalobní námitkou v předchozích bodech brojila žalobkyně i proti nesprávnému vyhodnocení prospektivního aspektu pronásledování.
44. Žalobkyni lze přisvědčit, že rozhodování v azylových věcech se řídí prospektivní zásadou, tedy že správní orgán musí zásadně posuzovat jednotlivé žádosti s ohledem na hrozby, které by mohly v domovských zemích žadatelů nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-62, nebo rozsudek ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 73/2024-59).
45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na několika místech opírá svou argumentaci právě o skutečnost, že žalobkyně ve své vlasti nikdy nebyla politicky aktivní (např. str. 5 odst. 3, str. 6 odst. 4 nebo str. 7 odst. 3 napadeného rozhodnutí). Soud takové zdůvodnění ale hodnotí tak, že jednotlivé argumenty jsou pouze podpůrné ve vztahu k celému vyznění odůvodnění. Není totiž pravdou, že by budoucí rizika žalovaný ve svých úvahách nevzal v potaz (zejm. str. 8 odst. 1). Žalovaný v napadeném rozhodnutí zřetelně uvedl, z jakých podkladů vycházel a jejich obsah shrnul, přičemž na ně skrze odůvodnění odkazuje. Pro řešení námítky žalobkyně je pak třeba vyjít především z Informace OAMP o situaci navrátilců do Ruska, jak také žalovaný činí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobkyně žádné problémy s bezpečnostními složkami před odchodem z Ruska v roce X neměla, nesetkala se ani s problémy na hranicích, pronásledována nebyla, tyto dílčí závěry jsou ovšem stěžejní i pro úvahy, zda by žalobkyně mohla být pronásledována i v budoucnu. Žalovaný totiž správně dochází k závěru, že politické aktivity tvrzené

žalobkyní nebyly dostatečně významné, aby vzbudily zvláštní zájem ruských orgánů o její osobu. Žalobkyně také v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že pokud by se vrátila do Ruska, nebyla by schopná mlčet a nevyjádřit svůj postoj. Takové jednání žalobkyně ale soud nepovažuje za očekávatelné, stejně jako žalovaný. Cítí-li žalobkyně takovou potřebu se proti válce a ruskému režimu obecně vymezit, zůstává otázkou, proč i nadále nevyvíjí větší úsilí o takovou expresi i v ČR, kde pro zastávání takového názoru rozhodně nebude perzekvována. Žalobkyně uvedla, že v současné době na Instagramu nic nesdílí, o nějaké účasti na demonstraci v poslední době také nehovořila. Na základě takových skutečností nelze brát žalobkynino odhodlání v Rusku „nemlčet“ za pevné. Lze tedy dovodit, že jelikož se konkrétně situace žalobkyně zásadně nezměnila od doby, kdy Rusko opustila, tj. nestala se z ní aktivistka a nic nenasvědčuje tomu, že se z ní výrazná aktivistka v Rusku stane, je logické se domnívat, že nečelila-li perzekuci tehdy, nebude jí čelit ani v případě návratu.

46. K problematice politických názorů a jejich vyjadřování lze odkázat na závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 9. 2023, ve věci C-151/22, S. A proti Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, kdy soud vyložil pojem „politické názory“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), v situaci, kdy žadatel dosud nevzbudil nežádoucí pozornost potenciálních původců pronásledování v zemi svého původu. Posuzoval, zda, musí mít dotčené názory „určitou intenzitu“, případně zda a v jakém rozsahu je taková okolnost relevantní pro posouzení opodstatněnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Soudní dvůr shledal, že k tomu, aby názory, myšlenky nebo přesvědčení žadatele, který dosud nevzbudil v zemi svého původu nežádoucí pozornost potenciálních původců pronásledování, mohly spadat pod pojem „politické názory“, stačí, aby tento žadatel tvrdil, že zastává či vyjadřuje tyto názory, myšlenky nebo přesvědčení, když znění čl. 10 odst. 1 písm. e) a odst. 2 směrnice neposkytuje žádné vodítko v tom smyslu, že k tomu, aby se pojem „politické názory“ ve smyslu těchto ustanovení vztahoval na názory, myšlenky nebo přesvědčení, o nichž žadatel tvrdí, že je zastává, nebo o nichž tvrdí, že je vyjadřuje, musí vykazovat na straně tohoto žadatele určitý stupeň přesvědčení, či dokonce musí být tak hluboce zakořeněny, že by se nemohl v případě návratu do země svého původu zdržet jejich projevu, aby nevzbudil nežádoucí pozornost potenciálních původců pronásledování v této zemi. V situaci, kdy žadatel tvrdí, že zastává nebo že vyjadřuje určité politické názory, myšlenky nebo přesvědčení, aniž prokáže, že vzbudil u potenciálních původců pronásledování v této zemi nežádoucí pozornost, která může vést k aktům pronásledování z jejich strany, pokud by se tam vrátil, musí příslušné orgány členských států zohlednit pro účely individuálního posouzení žádosti, které jsou povinny provést, zejména míru přesvědčení o politických názorech, jichž se žadatel dovolává, jakož i jeho případné zapojení do činností zaměřených na podporu těchto názorů.
47. V posuzovaném případě žalobkyně tvrdí, že se neztotožňuje s politikou Ruska, neprokázala však, že vzbudila u potenciálních původců pronásledování v této zemi nežádoucí pozornost, která může vést k aktům pronásledování z jejich strany, pokud by se tam vrátila, proto žalovaný správně zohlednil též míru přesvědčení o politických názorech, jichž se žadatelka dovolává, jakož i její případné zapojení do činností

zaměřených na podporu těchto názorů. V projednávaném případě míra přesvědčení o politických názorech není nijak vysoká, žalobkyně své názory prezentovala dříve repostováním příspěvků v roce 2022 (možná i 2023), v roce 2022 se zúčastnila tří demonstrací proti válce na Ukrajině, jinak své názory neprezentuje. Přitom činnost zaměřená na podporu názorů patří mezi významné skutečnosti pro účely individuální posouzení žádosti v souladu s čl. 4 odst. 3 kvalifikační směrnice. Tyto skutečnosti se zohledňují při posuzování nebezpečí, že mohly nebo budou moci vzbudit nežádoucí pozornost potenciálních původců pronásledování v zemi původu žadatele, a tedy zda v případě návratu do této země může být žadatel pronásledován. Také okolnost, že žadatelka dosud nevzbudila na základě politických názorů, nebo činnosti, které vyvíjela za účelem podpory těchto názorů během svého pobytu v zemi původu nebo po svém odjezdu z této země, nežádoucí pozornost potenciálních původců pronásledování uvedené země, je rovněž relevantním faktorem pro individuální posouzení vyžadované čl. 4 odst. 3 kvalifikační směrnice.

48. Vzhledem k charakteru a intenzitě vyjadřování nesouhlasu žalobkyně s ruskou invazí na Ukrajině, kdy o tomto nesouhlasu nejsou přímo dohledatelné žádné důkazy, není důvod předpokládat vyšší zájem státních orgánů o žalobkyni, není tak možno hovořit o odůvodněné obavě z pronásledování v případě jejich návratu do vlasti. Dotyčná není osobou, na které by měly ruské bezpečnostní složky důvod se více zaměřit a snažit se je po návratu do vlasti nějak postihovat. Pokud žalobkyně několik let nevyjadřuje své názory veřejně ve svobodné zemi jakou je ČR, není důvod se domnívat, že by tak činila po návratu do vlasti, kde by jí skutečně za protirežimní názory mohlo hrozit pronásledování či vážná újma.
49. Soud shrnuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany nemůže mít za cíl chránit všechny osoby, které sice mají určité protirežimní názory, avšak jejich projevy nejsou takového charakteru, aby kvůli nim těmto osobám hrozilo pronásledování či vážná újma. Srovnej obdobné závěry zdejšího soudu v rozsudku ze dne 2. 11. 2023 č. j. 19 Az 11/2023-49 (kasační stížnost odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 7 Azs 295/2023-89, ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2024, sp. zn. I. ÚS 2407/24).
50. Samotný původ ze země s nedemokratickým režimem není pro udělení mezinárodní ochrany dostačující, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“*
51. Co se týče výhrady žalobkyně, že situace je dynamická a vyvíjí se, a proto není podstatné, co se žalobkyni dělo nebo nedělo ve vlasti před rokem X, soud uzavřel, že informace o současných poměrech v Rusku si v dostatečném rozsahu žalovaný opatřil a aplikoval je na případ žalobkyně. Správně vyhodnotil nevýznamnost politické aktivity žalobkyně a řídil se tím, co zprávy uvádí o přístupu ruských státních složek k běžným občanům, ve vztahu k nimž jsou hrozby podstatně ojedinilejší než ve vztahu k aktivistům. Ačkoli se situace vyvíjí, nezhoršila se natolik, aby žalobkyni jako běžné občance hrozilo zatčení,

mučení, jiné špatné zacházení nebo jiné azylově relevantní pronásledování v domovské zemi.

52. Co se týče žalobkyní nekonkrétně namítaného nepříznivého zdravotního stavu, v žalobě žalobkyně zmiňuje špatný psychický stav, ale blíže toto tvrzení nerozvádí, a není proto zřejmé, kam přesně touto argumentací směřuje. Nejblíže se žalobkyně o svých psychických problémech vyjádřila v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 5. 12. 2024. Tehdy sdělila, že fyzicky se cítí zdravá, ale má psychické potíže, nemůže spát a jíst, občas má panické záchvaty, setkala se už i se sluchovými či zrakovými halucinacemi. Z těchto důvodů byla hospitalizována, v nemocnici jí poskytli i medikaci a doporučili konzultace s odborníkem v oblasti psychiatrie. Psychiatricku si žalobkyně následně našla, ale nikdy ji nenavštívila. V pohovoru k žádosti ze téhož dne pak žalobkyně uvedla, že hospitalizovaná byla čtyři dny a následně podepsala negativní revers. Také dodala, že se pokusí obstarat i lékařské zprávy z nemocnice a předložit je žalovanému. Ve vyjádření z 24. 1. 2025 je pak zamyšlení žalobkyně nad tím, proč si žalovaný během správního řízení neopatřil její zdravotnickou dokumentaci, ačkoli k tomu dne 5. 12. 2024 udělila souhlas. Ve vyjádření se tedy žalobkyně omezila na pouhé konstatování, že její lékařské zprávy ve správním spisu nejsou, ale v žádném případě neformulovala návrh, aby předmětná dokumentace byla do spisu doplněna. Soud podotýká, že žalobkyně ve vyjádření ani nevysvětlila, proč sama své lékařské zprávy do spisu nezaložila, ačkoli výslovně uvedla, že tak učiní. Poskytovatelé zdravotnických služeb mají povinnost pacientům jejich vlastní lékařské zprávy poskytnout, žalobkyně musela obdržet minimálně propouštěcí zprávu z hospitalizace.
53. Pokud se tedy žalobkyně domnívala, že pro posouzení jejího azylového příběhu je její zdravotnická dokumentace důležitá a že by ji měl žalovaný při rozhodování vzít v potaz, měla jako žadatelka nést i břemeno důkazní a sama zprávy doložit, neboť jí objektivně nic nebránilo tento důkaz předložit. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že *„[p]okud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují“* (rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008). Žalobkyně v tomto případě nemusela vyvinout žádné zvláštní úsilí, a mohla tak bez obtíží tuto skutečnost prokázat, neboť tato odpovědnost popsat a prokázat svůj zdravotní stav je v azylovém řízení primárně na její straně. Žalovaný své povinnosti splnil, v napadeném rozhodnutí se dostatečným způsobem vypořádal s tím, proč lékařské zprávy žalobkyně neopatřil, a její zdravotní stav při rozhodování ve vztahu k § 14 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 9. 2025) zvážil. Žalovaný argumentoval, že žalobkyně své psychické problémy ani explicitně nezmiňovala jako jeden z důvodů, které ji vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, nebylo proto potřeba zaobírat se touto informací detailně. Dále uvedl, že potíže žalobkyně zjevně nedosahují takové intenzity, když sama dobrovolně svou léčbu předčasně ukončila a pohospitalizační pomoc nevyhledala. Nejedná se proto ani o případ, ve kterém by žalobkyně kvůli své léčbě byla vázaná na svého specialistu v ČR. Žalovaný uzavřel, že zdravotní stav žalobkyně není vážný.
54. V žalobě pak žalobkyně znovu psychické problémy uvádí, ale nerozvádí, ponechává toto tvrzení bez jakékoli konkretizace. Stejně jako ve vyjádření, žalobkyně ani zde nevznáší návrh, aby její zdravotní dokumentace byla provedena jako důkaz. Soud souhlasí

s žalovaným, že pokud by své vlastní psychické zdraví chtěla žalobkyně řešit, měla k tomu již v minulosti v ČR příležitost. A odmítla-li z vlastní vůle další hospitalizaci, aniž by pro takový krok měla vážné důvody, nebo tyto přinejmenším netvrdila, a následně doporučenou ambulantní péči nepodstoupila, lze logicky učinit závěr, že sama žalobkyně nepovažuje svůj stav za závažný. Žalobkyně také jako důvod pro udělení azylu uvedla skutečnost, že v ČR již studovala a chtěla by tu studovat i nadále. Pokud se žalobkyně cítí v dostatečné psychické kondici, aby se mohla věnovat vysokoškolskému studiu, lze se také domnívat, že ji její údajně špatný psychický stav výrazným způsobem na běžném životě neomezuje. Kromě toho, pokud nechtěla žalobkyně řešit svoje potíže v rámci českého zdravotnictví, není zřejmé, proč by tak chtěla činit v Rusku. Takovou úvahou pak odpadá nerozvitý argument žalobkyně, že v Rusku si se svými potížemi jen těžko poradí.

55. Soud neshledal, že by z důvodu zdravotního stavu byla žalobkyně zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, která by ve smyslu § 10 odst. 4 téhož zákona vyžadovala podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele. Zranitelnou osobou dle citovaného ustanovení je zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
56. Žalobkyně konkrétnější informace ke svému zdravotnímu stavu neposkytla, vágní tvrzení nedoložila, přitom byla ve správním řízení zastoupená od počátku advokátem (plná moc ze dne 27. 11. 2024), její právní zástupce byl přítomen i při provedení pohovoru, byl se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a sepsal vyjádření k podkladům. Žalobkyně je zastoupena též v řízení před soudem. Soud tedy shledal, že případný horší stav žalobkyně neměl negativní vliv na průběh řízení před správním orgánem, na možnost uplatňování procesních práv ani ve vztahu k náležitému objasnění jejího azylového příběhu.
57. Žalobkyně dále nesouhlasila s žalovaným, že její žádost byla podána zjevně účelově z toho důvodu, že o udělení mezinárodní ochrany nežádala ihned po příjezdu do ČR, a neučinila tak ani bezprostředně po začátku války na Ukrajině.
58. Soud se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že z této skutečnosti nelze bez dalšího dovodit účelovost žádosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-62, konstatoval, že azylový příběh může vzniknout až *sur place*, tedy až v místě, kde se již žadatel či žadatelka nachází. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podle čl. 5 odst. 1 kvalifikační směrnice lze odůvodněnou obavu z pronásledování nebo reálné riziko vážné újmy opřít i o události, které nastaly až po odjezdu žadatele ze země původu. Z odst. 2 téhož ustanovení plyne, že tyto obavy či rizika mohou vyplývat také z činností, které žadatel vykonával až po opuštění své země, zejména pokud se prokáže, že jde o projev a pokračování jeho názorů a přesvědčení, jež zastával již v zemi původu.
59. V této souvislosti je třeba zohlednit, že v roce X azylový příběh žalobkyně ještě vůbec nemohl existovat. Žalobkyně uváděla, že aktivně svůj nesouhlas s ruským režimem začala projevovat až po začátku ukrajinské války, tj. po 24. 2. 2022. Do té doby veřejně svůj kritický postoj k ruskému režimu najevo nedávala, tedy ani nemohla vyvíjet žádnou

politickou aktivitu, která by tamějšímu režimu mohla dát záminku se o její osobu blíže zajímat. Soud se zároveň ve vztahu k „opožděnosti“ podání žádosti ztotožňuje s argumentací žalobkyně, že je třeba okamžik podání žádosti posuzovat ve světle toho, že situace v zemi původu je dynamická. Jsou to totiž právě lidskoprávní podmínky v Rusku, které se zhoršují od invaze na Ukrajinu. Tedy odbýt žalobkyniny argumenty pouhým konstatováním, že žádat měla už po příjezdu, by nutně bylo formalistické, neboť je obecně známo, že situace v Rusku se od roku 2022 zhoršuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2023, č. j. 5 Azs 156/2023-32, nebo již citovaný rozsudek ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-62).

60. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také předjímal, že nepodala-li žalobkyně žádost ihned po příjezdu do ČR, měla tak učinit alespoň bezprostředně po začátku ruské invaze na Ukrajinu dne 24. 2. 2022, kdy také začala sdílet protiválečné instagramové příspěvky a účastnit se tří tvrzených demonstrací. V tomto ohledu soud výše zmíněnou argumentaci rovněž nepovažuje za přílehavou a dodává, že postup, jaký zvolila žalobkyně, byl již v obdobném případě v judikatuře Nejvyšším správním soudem hodnocen jako logický. V rozsudku ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-62, soud uvedl: „[Nejvyšší správní soud] považuje stěžovatelčin postup za pochopitelný. V první řadě, za situace, kdy stěžovatelka pobývala v České republice legálně na základě víza za účelem studia, skutečně nepociťovala potřebu žádat o mezinárodní ochranu; ta vznikla až v situaci, kdy oprávnění k pobytu pozbyla. Její případ se tedy výrazně liší od jednání těch cizinců, kteří se dostanou do ČR nelegálně, často zde i nelegálně pracují, své pobytové oprávnění nijak neřeší a teprve v situaci, kdy jsou odhaleni a je jim uděleno správní vyhoštění, případně jsou za tímto účelem též zajištěni, požádají o mezinárodní ochranu. Takový postup obvykle výrazně oslabuje hodnověrnost jejich azylového příběhu, byť ani tak zcela nevylučuje možnou důvodnost jejich žádosti.“
61. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně si musela minimálně od 1. 10. 2024 být vědoma, že pobytovým oprávněním ČR už nedisponuje, ačkoli v minulosti zde pobývala na studentské vízum, žalobkyně chce studovat i do budoucna, nebylo tudíž zcela nelogické, že žalobkyně spoléhala na již udělené vízum a na případné opakované udělení studentského víza a nerozhodla se ihned svou situaci řešit institutem mezinárodní ochrany. Žalobkyni ani nebylo uděleno správní vyhoštění, pouze 13. 11. 2024 dostala výjezdní příkaz. V poskytnutí informací k žádosti a následně i v pohovoru k žádosti pak žalobkyně osvětlila, proč o mezinárodní ochranu nežádala již v říjnu, resp. po 13. 11. 2024. Uvedla, že v říjnu její psychické potíže vedly k hospitalizaci, necítila se dobře, a nebyla tedy schopna žádosti věnovat pozornost.
62. Na základě obsahu spisu dle názoru soudu nelze žádost žalobkyni označit jako za „účelovou“, nicméně žalovaný vedle této argumentace provedl plné posouzení žádosti žalobkyně, toto nepřesné vyjádření tedy nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
63. Žalobkyně v závěru namítala porušení čl. 8 Úmluvy, neboť neudělení mezinárodní ochrany a následná nutnost opustit území ČR by pro ni představovala zásah do práva na rodinný a soukromý život. Soud podotýká, že žalobkyně tento zásah v žalobě blíže nerozvíjí, nevysvětluje, v čem zásah spatřuje a nepopisuje jeho intenzitu. Zároveň ze správního spisu neplyne žádná okolnost, která by rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy ve světle judikatury nasvědčovala. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, uvedl, že: „rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti

o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR.“

64. Soud připouští, že aktuálně je možnost pro občany Ruské federace z hlediska získání pobytových oprávnění v ČR ztížena, žalobkyně však žádné závažné důvody, které by mohly nasvědčovat porušení čl. 8 Úmluvy, neuvádí, samotná znalost českého jazyka, integrace a vůle v ČR zůstat a studovat možnému porušení čl. 8 Úmluvy nenasvědčuje.
65. Z výše uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 1. 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně